

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku Ł. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.
o ustalenie ustawodawstwa właściwego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.
z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt III AUa .../16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016 r. oddalił apelację wnioskodawcy Ł. K. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 29 czerwca 2016 r. oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 21 stycznia 2016 r., ustalającej ustawodawstwo polskie jako właściwe dla wnioskodawcy.

W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że zawarte przez wnioskodawcę, prowadzącego w Polsce działalność gospodarczą, umowy o pracę na gruncie prawa słowackiego są pozorne (art. 83 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.). Wnioskodawca nie zdołał wykazać w toku stosowania przez organy ubezpieczeniowe procedury określonej w art. 16 procedury rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie

koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE. L. 284 z dnia 30 października 2009 r., dalej jako rozporządzenie wykonawcze), by wykonywał na podstawie tych umów pracę, choćby w marginalnym zakresie wynikającym ze spornych umów (10 godzin miesięcznie lub jednej godziny tygodniowo) bądź otrzymywał jakiekolwiek wynagrodzenie z tego tytułu. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa po przeprowadzeniu postępowania stwierdziła, że wnioskodawca zawierał umowy z fikcyjnymi pracodawcami, tzw. „firmami-skrzynkami”, bez zamiaru świadczenia pracy, a zatem nie podlega ubezpieczeniom społecznym na Słowacji z tytułu zatrudnienia u pracodawców słowackich. Wobec powyższego wnioskodawca z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce podlega polskiemu ustawodawstwu i obowiązkowi ubezpieczenia społecznego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 i art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., 1773 ze zm.). Jednocześnie Sąd Apelacyjny stwierdził brak podstaw do uwzględnienia zarzutu nieważności postępowania przez niewezwanie pracodawcy słowackiego tj. spółki A. s.r.o., jako zainteresowanego do udziału sprawie, ponieważ zgodnie z art. 477¹¹ § 2 k.p.c. status osoby zainteresowanej w postępowaniu ubezpieczeniowym ma ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy. Pracodawca zatrudniający ubezpieczonego za granicą nie jest zainteresowanym w sprawie z odwołania ubezpieczonego przeciwko organowi rentowemu o wydanie zaświadczenia o podleganiu ubezpieczeniom społecznym.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy przez stwierdzenie, że od dnia 1 listopada 2011 r. do dnia 31 stycznia 2012 r. i od dnia 1 marca 2012 r. do dnia 13 kwietnia 2015 r. podlegał ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego wraz z zaskarżoną decyzją i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie prawa materialnego oraz procesowego przez:

1) błędną wykładnię art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE. L. 166 z 30 kwietnia 2004 r., s. 1; dalej jako rozporządzenie podstawowe) polegające na dokonaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalenia ustawodawstwa właściwego innego niż słowackie od dnia 1 listopada 2011 r. do dnia 31 stycznia 2012 r. i od dnia 1 marca 2012 r. do dnia 13 kwietnia 2015 r., w sytuacji, gdy skarżący posiada poświadczony przez słowacką instytucję właściwą formularz S1 i wydaną na czas nieokreślony, słowacki odpowiednik karty EKUZ (Europsky Preukaz Zdravotného Poistenia), a przede wszystkim dlatego, że na dzień wydania zaskarżanego wyroku nie istniały podstawy do ustalenia ustawodawstwa polskiego dla skarżącego z uwagi na niezaskarżalną decyzję Socialnej Poistovnej Centrala w Bratysławie (...) z dnia 14 października 2015 r. dotyczącą zatrudnienia w spółce G. s.k. oraz z dnia 2 lutego 2016 r. dotyczącą zatrudnienia w spółce A. s.r.o. oraz nieprzerwane dysponowanie przez skarżącego ważnymi zgłoszeniami do słowackich ubezpieczeń społecznych w okresie zatrudnienia na podstawie umowy o pracę;

2) niewłaściwe zastosowanie art. 11 ust. 3a rozporządzenia podstawowego, choć nie miał on zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ skarżący wykonuje nie tylko pracę na własny rachunek w Polsce, ale także wykonywał nieprzerwanie od dnia 1 listopada 2011 r. do dnia 31 stycznia 2012 r. i od dnia 1 marca 2012 r. do dnia 13 kwietnia 2015 r. pracę najemną na Słowacji, a więc miał do niego zastosowanie wyłącznie art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia;

3) niewłaściwe zastosowanie art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i doprowadzenie w rezultacie do sytuacji, w której skarżący wbrew przepisom rozporządzenia podlega w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich;

4) niezastosowanie art. 6 k.c. w związku z art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, co doprowadziło do uznania przez Sąd drugiej instancji, że instytucje właściwe wykazały nierzeczywistość prowadzonej przez pracodawcę działalności gospodarczej;

5) art. 378 § 1 k.p.c. i nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji, polegające na nierozpoznaniu wszystkich zarzutów apelacji i zaniechanie odniesienia się do nich, rozważenia ich i oceny ich zasadności, w szczególności zarzutu naruszenia art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w związku z art. 1 ust. 2c w związku z art. 5 ust. 1, art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego oraz art. 233 k.p.c. i wydanie zaskarżonego wyroku mimo braku obligatoryjnej współpracy między instytucjami właściwymi;

6) art. 2 pkt 2 rozporządzenia wykonawczego przez zaniechanie zwrócenia się do instytucji słowackiej w celu uzyskania wszystkich danych niezbędnych dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków skarżącego, jak też niewyjaśnienie rozbieżności pomiędzy protokołami z kontroli przeprowadzonej u pracodawcy skarżącego, a stanowiskiem zajęтым przez instytucję słowacką, a ponadto wyjaśnienia faktu, że kontrola prowadzona była od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia 6 marca 2013 r. i obejmowała wyłącznie okres od dnia 26 stycznia 2012 r. do dnia 26 lutego 2013 r., a skarżący podjął zatrudnienie od dnia 1 marca 2012 r. do dnia 13 kwietnia 2015 r., a zatem okres jego zatrudnienia nie był w ogóle objęty zakresem kontroli, a ponadto postępowanie w sprawie zatrudnienia w spółce A. s.r.o. zostało zawieszone na podstawie decyzji Socialnej Poistovnej Centrala w Bratysławie z dnia 2 lutego 2016 r. z uwagi na nienależycie ustalony stan faktyczny, co oznacza, iż Socialna Poistovna jako instytucja przyjmująca nie miała podstaw by zaakceptować jakiegokolwiek inne ustawodawstwo niż słowackie;

7) niezastosowanie art. 5 w związku z art. 16 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego przez podważenie ważności umowy o pracę, na podstawie której został wydany przez instytucję innego państwa członkowskiego dokument potwierdzający zgłoszenie osoby do ubezpieczenia społecznego w tym innym państwie członkowskim oraz podważenie ważności dokumentów potwierdzających zgłoszenie skarżącego do ubezpieczeń społecznych;

8) naruszenie art. 1 ust. 2c w związku z art. 5 ust. 1, art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego przez podtrzymanie uznania milczenia Socialnej Poistovnej za dokument, bez jednoczesnego obligatoryjnego powzięcia uzasadnionych wątpliwości w myśl art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, co doprowadziło do zaniechania

uskutecznienia w pełnym zakresie procedury dialogu i koncyliacji określonej tak w art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego, jak i w postanowieniach Decyzji Nr A1 Komisji Administracyjnej z dnia 12 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielenia świadczeń na mocy rozporządzenia podstawowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości w kwestii tego:

1) czy art. 16 ust. 4 w związku z art. 2 ust. 2 i punktem 10 preambuły rozporządzenia wykonawczego należy rozumieć w ten sposób, że na instytucji miejsca zamieszkania ciąży obowiązek zwrócenia się do instytucji właściwej państwa członkowskiego, w której osoba informująca wykonuje pracę najemną, w celu wyjaśnienia wątpliwości, czy osoba rzeczywiście wykonuje pracę w tym państwie i czy wykonywana praca nie ma charakteru marginalnego?,

2) czy art. 5 rozporządzenia wykonawczego należy rozumieć w ten sposób, że instytucja państwa zamieszkania nie może skutecznie podważyć ważności postanowień umowy o pracę, na podstawie której został wydany przez instytucję innego państwa członkowskiego dokument potwierdzający zgłoszenie osoby do ubezpieczenia społecznego w tym innym państwie członkowskim?,

3) czy w sytuacji, w której instytucja miejsca zamieszkania ustala ustawodawstwo tymczasowe wbrew art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, a instytucja miejsca wykonywania pracy jako instytucja przyjmująca nie koryguje tego ustalenia, to czy instytucja miejsca zamieszkania nie powinna w myśl art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego powziąć uzasadnionych wątpliwości co do takiego postępowania, w szczególności gdy stanowisko instytucji miejsca wykonywania pracy nie jest poparte stosownym materiałem dowodowym, a pismo nie zostało wydane w żadnej szczególnej formie i czy ta pozorna zbieżność pomiędzy stanowiskiem instytucji miejsca zamieszkania ustalającej ustawodawstwo tymczasowe oraz stanowiskiem instytucji miejsca wykonywania pracy przy równoczesnym ważnym zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych w państwie wykonywania pracy nie powinna prowadzić do uskutecznienia w pełnym zakresie

procedury dialogu i koncyliacji określonej tak w art. 6 jak i art. 16 rozporządzenia wykonawczego?

Ponadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżony wyrok wydano na podstawie przepisów krajowych, zamiast na podstawie mających pierwszeństwo zastosowania przepisów unijnych. Naruszony przy tym został art. 288 akapit 2 TFUE, zgodnie z którym rozporządzenie jako akt prawny o zasięgu ogólnym, wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowany we wszystkich Państwach Członkowskich. W sprawie został naruszony przede wszystkim art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ Sąd Apelacyjny uznał, że milczenie Socialnej Poistovnej po ustaleniu tymczasowego ustawodawstwa polskiego, wbrew dyspozycjom art. 13 rozporządzenia podstawowego i art. 14 rozporządzenia wykonawczego, można poczytać jako należyte zrealizowanie procedury koncyliacji i porozumienia między instytucjami właściwymi, podczas gdy skarżący w dalszym ciągu dysponuje ważnym tytułem do ubezpieczeń na Słowacji z tytułu zawartej umowy o pracę, a postępowanie w sprawie ewentualnego wykluczenia z tego systemu zostało zawieszone z uwagi na nieprawidłowo ustalony stan faktyczny. Ograniczając współpracę instytucji właściwych do jednej tylko czynności, organ rentowy zobowiązany był przynajmniej do uzyskania informacji, co do aktualności zgłoszenia skarżącego do słowackiego systemu w spornym okresie.

W skardze kasacyjnej zawarto także wniosek o zadanie pytania prejudycjalnego do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości – wskazując na art. 267 akapit 3 TFUE i istotne wątpliwości co do rzeczywistej treści art. 5, art. 6 oraz art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienie prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego powyżej przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307, z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Jednocześnie zagadnienie prawne powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571). Chodzi więc o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z

dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn Sądu Najwyższego 2002 nr 7, s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Wobec wskazywanych w skardze kasacyjnej zagadnień prawnych i potrzeby wykładni przepisów, należy stwierdzić, że zagadnienia prawne w niej powoływane w istocie sprowadzają się do odmiennej oceny ustaleń faktycznych sprawy, w której miały zastosowanie przepisy wspólnotowej koordynacji. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12 (OSNP 2014 nr 3, poz. 47), z art. 1 pkt a rozporządzenia podstawowego, do celów stosowania rozporządzenia określenie „praca najemna” oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do celów stosowania ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce. Istotne jest zatem, że wnioskodawca wszedł w stosunki ubezpieczenia społecznego o charakterze transgranicznym przez jednoczesne wykonywanie działalności w różnych państwach i konieczne było zbadanie, czy spełnia warunki ubezpieczenia ustanowione przez system zabezpieczenia społecznego w prawie krajowym wskazanym przez normy kolizyjne jako właściwe (por. wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1976 r., C-39/76, L.J. Mouthaan, OCR 1976, s. 1901, wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 10 marca 2011 r., C-516/09, T. Borger, C 139/8 Dz.Urz. UE 2011/C 139, poz. 11). W tym wypadku organ ubezpieczeń

społecznych miejsca zamieszkania skarżącego był uprawniony do wskazania ustawodawstwa właściwego stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 68/07, OSNP 2008 nr 19-20, poz. 300). Nie miał natomiast kompetencji do oceny zaistnienia stosunku ubezpieczenia w sensie prawnym. Ocena ta mogła nastąpić wyłącznie na podstawie wskazanych przez normę kolizyjną przepisów miejsca świadczenia pracy i być dokonana tylko przez organ władny te przepisy stosować. Ze względu na różnice między ustawodawstwami krajowymi co do określenia przedmiotu ubezpieczenia społecznego wprowadzono zasadę, że uwzględnianie okoliczności lub wydarzeń mających miejsce w jednym państwie członkowskim nie może w żaden sposób sprawiać, iż właściwym dla nich stanie się inne państwo ani że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo (pkt 11 preambuły rozporządzenia podstawowego). Określenie ustawodawstwa właściwego wskazującego na instytucję miejsca świadczenia pracy najemnej wyłącza ocenę przez instytucję miejsca zamieszkania, czy stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym w kraju świadczenia pracy jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonego. W powołanym wyżej wyroku, Sąd Najwyższy uznał, że nie jest dopuszczalna ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa. Stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy podlegającym koordynacji na podstawie rozporządzenia nr 883/04 dokonują organy właściwe do stosowania tego prawa. Nie może budzić wątpliwości, że instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie może powziąć wątpliwości co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, lecz trzeba podkreślić, iż może chodzić jedynie o wątpliwości co do określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego, czyli niepewności co do tego, czy osoba wnosząca o ustalenie prawa właściwego jest objęta systemem zabezpieczenia społecznego w więcej niż jednym państwie członkowskim. Wątpliwości tych instytucja miejsca

zamieszkania skarżącego nie może sama rozstrzygać, lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów co do ustalenia ustawodawstwa właściwego wskazanego w szczególności w art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia wykonawczego, które nakazują zwrócenie się – w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności – do instytucji innego państwa członkowskiego. Instytucje niezwłocznie dostarczają lub wymieniają między sobą wszystkie dane niezbędne dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Taki sposób procedowania był w sprawie zastosowany, a to że nie przyniósł rozstrzygnięcia akceptowanego przez skarżącego, nie oznacza że w sprawie istnieje zagadnienie prawne wymagające ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Odnosnie do powołanej przez skarżącego oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy wskazać, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na tę przesłankę powinno zawierać odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Należy także wskazać za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2011 r., I PK 43/11 (niepublikowany), że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga

interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

kc